

Література:

1. Коробчинський О. Л. Методика формування системи економічної безпеки підприємства / Актуальні проблеми економіки. – 2009. – № 4(94). – С. 41-45.
2. Овчаренко Є. І. Система економічної безпеки підприємства: формування та цілепокладання: [монографія]. – Лисичанськ: «ПромЕнерго», 2015. – 483 с.
3. Якубовський З. ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ МАШИНОБУДІВНОГО ПІДПРИЄМСТВА <http://visnykj.wunu.edu.ua/index.php/visnykj/article/viewFile/158/168>

*Рибіна Лариса Олександрівна, кандидат економічних наук,
доцент, Сумський національний аграрний університет, м. Суми;
Корольов Андрій Владиславович, магістрант,
Сумський національний аграрний університет, м. Суми*

ПОТЕНЦІЙНІ ЗАГРОЗИ ДЛЯ ФІНАНСОВОЇ БЕЗПЕКИ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПІДПРИЄМСТВА

Стабільний розвиток сільськогосподарського підприємства, як і будь-якого іншого суб'єкта господарювання, залежить від того, наскільки вони захищені від впливу зовнішніх та внутрішніх загроз. Наслідки глобальної економічної чи фінансової кризи, нестабільності цін на енергоносії, мінливість чинного законодавства тощо мають негативний вплив на фінансовий стан і можуть за умови відсутності на підприємстві розробленого комплексу заходів захисту призвести до незворотних наслідків, навіть до банкрутства.

Зовнішні загрози не залежать від діяльності підприємства, вони належать до факторів ризику зовнішнього середовища. Підприємство не має можливості ліквідувати загрозу, але може і повинно розробляти механізми захисту, які б дозволили мінімізувати негативні наслідки для фінансового стану. Внутрішні загрози пов'язані із діяльністю самого підприємства і можуть бути відкориговані і попереджені на відміну від зовнішніх. Із практичного досвіду можна сказати, що внутрішні загрози в основному викликаються навмисними або випадковими помилками фінансового менеджменту підприємства.

Оцінка особливостей сільського господарства, визначення вразливості цієї галузі дозволяє сформулювати перелік основних потенційних загроз, які можна згрупувати за певними блоками. По-перше, це фінансовий потенціал. Серед потенційних загроз для фінансової безпеки сільськогосподарського підприємства можна назвати відсутність фінансової стійкості, низьку платоспроможність, зростання заборгованості та низький рівень рентабельності. Вирішення проблеми фінансової нестійкості можливе в деякій мірі з боку держави. Наприклад, стабільне бюджетне фінансування, пільгове кредитування, реструктуризація заборгованостей та надання

страхових послуг на спеціальних умовах з метою забезпечити агробізнес від нестабільної ситуації з цінами та зайнятістю в галузі.

По-друге, – це виробничий потенціал. До загроз цього блоку слід віднести недостатнє забезпечення сировиною та обладнанням, зношення виробничих засобів, втрату виробничої потужності, залежність від імпорту комплектуючих. Реалізація заходів, спрямованих на підтримку процесу відтворення, дозволить зменшити дію дестабілізуючих загроз.

В- третіх, – це ресурсний потенціал. Серед загроз ресурсного блоку слід виділити зменшення площ із необхідною інфраструктурою, недоцільне користування ресурсами, довгий цикл відтворення та сезонність. З метою запобігання руйнуванню родючих ґрунтів необхідно комплексно підходити до усунення ресурсних загроз. Це можна зробити шляхом відмови від екстенсивного способу господарювання та переходу на інтенсивне господарювання. В даний час існує безліч технологій, здатних знизити вплив природно-кліматичних факторів, допомогти відійти від сезонної залежності та тим самим підвищити ефективність виробничої діяльності, скоротити значущість впливу ресурсних загроз.

В-четвертих, – це інноваційний потенціал. В інноваційному блоці слід зазначити такі загрози: технологічне відставання, відсутність достатньої кількості наукових досліджень та їхнє погане фінансування, складність залучення інвестицій в інновації. Технологічний розвиток пов'язаний зі збільшенням фінансування та зростання інвестиційної привабливості сільського господарства.

Системний аналіз факторів, що впливають на фінансову безпеку суб'єктів аграрного сектора в системі національної економіки, дає можливість провести оцінку її поточного рівня, виявити головні проблеми та сформулювати комплексні заходи щодо усунення негативних наслідків загроз.

*Сас Наталія Миколаївна, доктор педагогічних наук, доцент,
Федеральний інститут Парана, місто Курітіба, Бразилія*

СТАНДАРТИЗАЦІЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Інновація – створення нового чи значно покращеного продукту (товару чи послуги), процесу, нового методу маркетингу чи нового організаційного методу у діловій практиці, організації робочого місця чи зовнішніх відносин. Інновації можуть відбуватися у всіх частинах організації та на всіх стадіях життєвого циклу: дослідження, проектування, виготовлення, дистрибуція та маркетинг, обслуговування та можлива утилізація продукції.

Для досягнення сталого успіху на тривалу перспективу організаціям необхідно безперервно керувати всіма аспектами, що створюють здатність до інновацій, та вміти оцінити цю здатність. Міжнародний досвід управління інноваціями закріплено у таких стандартах:

- Проект-менеджмент (Project management), ISO 21500:2012;